

Lasse Mattila, ÖFK:s målfarliga mittfältare är hemtam i köket. Här bjuder han på vegetarisk gryta. –Jag är ingen rättrogen vegetarian, men jag mår bra av vegetarisk mat.

Foto: Olof Sjödin

Han har många stol- ta föregångare: Gösta Snoddas Nordgren, Nacka Skoglund, Tjotta Olsson, Ingemar Stenmark med flera, med mera. Nöjesvärlden har alltid älskat idrottsmän med sång- röst.

Det är som om ett human- värde lagts till de kärvt man- ligen egenskaperna – lyssna, han är inte bara en jättdrars dribbler och frisparkslägga- re. Han kan sjunga också.

Här har vi nu ett nutida, lokalt fenomen i branschen: ÖFK:s mittfältare Lasse Mattila. Till helgen gästspe- lar han som trubadur på Ca- fé ÖTV. Han sjunger egna visor om livet. Samt andra texter med mening, utlovar programbladet.

– En djuping, sa folk till mig när jag berättade vem jag skulle träffa.
– Han skriver proggtexter, tillade nån förklarande.

MYSTERIET DJUPNADE. En filosofisk fotbollsspelare och 25-årig proggtare som knappt var född när Norrbottens järn och Blå tåget spöade upp kapitalet.

Varför skriver du proggtexter, undrar jag när vi siter i Lasses kök och äter en vegetarisk gryta nersköld med svartvinbärssaft.

Lasse veckar pannan i två förvånade små diken:

– Vad menar du? Vad är proggtexter, undrar han.

Progressiva texter, försö- ker jag lite lamt.

– Om du menar samhälls- kritiska visor, så kan jag hål- la med. En del av det jag skriver är samhällskritiskt, medger Lasse.

– Men utgångsläget är mi- na egna erfarenheter och varför jag blivit den jag är.

Han bor mitt i centrala Östersund. En prydlig etta med utsikt över en bakgård

Du barn

(tänkar om vad vi lämnar efter oss till de som är framtiden)

Jag sitter här med pennan i min hand och med dig framför mig som en bok. En bok med en början, en plats, en tid. Du barn, det är boken av ditt liv

När jag ser alla de sidorna som är tomma som påminner mig om en annan tid, då ser jag dig som ett frö av en blomma, som såetts och längtar efter liv.

Ska jag då skriva raderna ur min egen lilla bok? Eller ska jag fylla sidorna med ett språk som saknar ord, du barn?

Vad ska jag skriva för att du ska förstå att en dag måste du också skörda frukterna av alla frön du nu sår? Och att bara så frön av lycka, bland de rika och de lytta, så hälsas du med Kärlek vart du än går, du barn.

En dag är jag kanske borta när sanden i mitt glas har runnit ut. Då får du då se på den du är, för det måste du ändå göra själv till slut.

För vem kan då se dig som du är. om du inte gör det själv? En ensam blomma blir svår att se när dagen blivit till kväll, du barn.

Ur Lasses CD "Det är dags"